

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: J. U. O., nar. X, státní příslušnost X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. MV-108675-6/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně brojil žalobce proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 18. 03. 2023, č. j. CPR-8057-17/ČJ-2023-931200-SV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění, a toto rozhodnutí žalovaný potvrdil.

II. Podání účastníků

2. *V podané žalobě* spatřuje žalobce pochybení správních orgánů předně v tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, když zejména nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch žalobce jako osoby, které je ukládána povinnost v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu. Dále namítl porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalovaný aproboval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí tak trpí stejnými vadami, žalobce v této souvislosti poukázal i na písařské vady prvostupňového rozhodnutí, které je v důsledku těchto vad nevykonatelné a nezákonné.
3. Následně namítl i nepřiměřenost uloženého opatření, a to, jak co se týče formy, tak délky správního vyhoštění, neboť oboje je zcela nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu a odporuje zásadě proporcionality a právní jistoty. Odkázal na nijak zásadní délku neoprávněného pobytu, kterou nezpochybňuje, okolnosti, za kterých se do dané situace dostal, a následky (a stigma), které pro něj uložení správního vyhoštění i do budoucna představuje. Namítl i nedostatečné posouzení zásahu do soukromého života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ve spojení s uvedeným namítl i nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je podle něj poměrně formalistické a hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Odkázal i na to, že byl nucen opustit Ukrajinu nedobrovolně a pod tlakem války, a na aktivitu při řešení své situace na území ČR.
4. Ke svému studiu na Ukrajině odkázal na vynaložené náklady a na obavy o možnost dokončit studia po návratu do Nigérie s ohledem na vízové povinnosti, cestovní náklady a zákaz pobytu v jakémkoliv státu EU, vč. nemožnosti pohybovat se po státech, kde se protiprávního jednání nedopustil. Jediným kritériem pro rozhodnutí podle něj nemůže být skutečnost, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit.
5. Zdůraznil, že se v posuzované věci jednalo o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonné osoby, kdy protiprávní stav netrval nikterak zásadně dlouhou dobu a kdy jej sám dobrovolně ukončil. Prostor pro úvahu o délce vyhoštění zůstal nevyužitý a individualizace vyhoštění je nulová.
6. Žalovaný *ve svém vyjádření* plně odkázal na správní spis s tím, že žalobci bylo po právu uloženo správní vyhoštění s ohledem na jeho nelegální pobyt na území ČR poté, co mu vypršela lhůta k vycestování na základě výjezdního příkazu od 6. 1. 2023 až do příchodu do PoS Zastávka dne 26. 2. 2023. Dále uvedl, že vycestování cizince do Nigérie je možné a doba platnosti správního vyhoštění byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, po zhodnocení všech důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání, pohnutek a míry zavinění, jako přiměřené opatření, tj. na spodní hranici možného rozpětí. Podle žalovaného žalobce rovněž neuvedl či nebylo zjištěno, že by jej k České republice poutaly osoby či závazky, které by mu znemožňovaly návrat do země

původu, anebo jejichž přerušení by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého či rodinného života i s tím dodatkem, že v napadeném rozhodnutí je řádně a široce zmíněna i problematika vztahu žalobce k jeho důvodům, pro které se rozhodl opustit zemi původu a požádat o mezinárodní ochranu.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
8. Žaloba **není** důvodná.
9. Základní námitkou žalobce je, že v jeho věci bylo rozhodnuto nepřiměřeně na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez zohlednění skutečností, které svědčí ve prospěch žalobce.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce opakovaně požádal o mezinárodní ochranu, přičemž jeho azylové řízení bylo ukončeno a byl mu vydán výjezdní příkaz platností od 23. 12. 2022 do 5. 1. 2023. Od následujícího dne, tj. od 6. 1. 2023 pobýval žalobce na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce byl vyslechnut a z jeho výsledku lze zjistit, že je svobodný a bezdětný, v domovském státě má sourozence a rodiče. Do ČR přicestoval z Ukrajiny, kam vycestoval z Nigérie studovat. Na Ukrajině pobýval od roku 2021 na základě víza a následně na základě povolení k trvalému pobytu. ČR byla prvním státem, kde požádal o mezinárodní ochranu. Do ukončení platnosti výjezdního příkazu se nedostavil z důvodu nemoci, o vízum k pobytu v EU nežádal, žádným nikdy nedisponoval, nikdy před tím necestoval do EU. do ČR přicestoval s vědomím možnosti dalšího studia, nebyl si vědom možnosti vyhoštění, nikdy s ním nebylo vedeno řízení o vyhoštění v jiném členském státě EU. V ČR nic nevlastní, nemá zde závazky, bydlí sám, snaží se navázat styky pro další studium. Je v dobrém zdravotním stavu, na území ČR nemá žádnou vyživovací povinnost ani osobu v péči. Výslovně negoval, že by na území ČR nebo v EU byla osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Jediným důvodem, proč by nemohl vycestovat do státu původu, je etnická krize v místě. S bezpečnostně situační zprávou o Nigérii se seznámil. Dále je součástí spisu závazné stanovisko k vycestování cizince do Nigérie Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 3. 2023 a informace OAMP ze dne 20. 6. 2022 k Nigérii – Bezpečností a politická situace v zemi.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Pokud jde o hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění, tak dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb*

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

14. Pokud jde o skutková zjištění, má soud za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR ode dne 6. 1. 2023 bez platného oprávnění k pobytu (tato skutečnost konečně není mezi účastníky ani sporná). Tímto pobytem byla naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Při naplnění některé ze skutkových podstat § 119 zákona o pobytu cizinců zejména nelze správní vyhoštění uložit tehdy, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017–30).
15. V nynějším případě žalobce výslovně uvedl, že žádné rodinné či společenské vazby na území ČR nemá, naopak rodiče i sourozence má v zemi původu. Žalobce vědomě a o vlastní vůli přicestoval na území členských států EU bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a svoji situaci chtěl vyřešit (neúspěšnou) žádostí o azyl. Výsledek azylového řízení nicméně nerespektoval a nejedná se tudíž ani o pouze marginální pochybení, v důsledku kterého by bylo nepřiměřené vůbec správní vyhoštění uložit. Skutečnost, že žalobce po příjezdu do ČR požádal o mezinárodní ochranu, sama o sobě nevede k nemožnosti uložit správní vyhoštění, tím méně lze k takovému závěru dospět v situaci, kdy žádost byla zamítnuta. Důvodem pro neuložení správního vyhoštění není ani skutečnost, že v průběhu svého pobytu žalobce nijak nenarušoval veřejný pořádek a neporušoval jiné právní předpisy než zákon o pobytu cizinců. Žalobce neomlouvá ani to, že si nebyl vědom možnosti vyhoštění.
16. Soud zdůrazňuje, že jediným případným zásahem do soukromého života žalobce by byla hypotetická nemožnost pokračovat ve studiu, které zahájil na Ukrajině, nicméně ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce realizoval (úspěšné a reálné) kroky směřující k zahájení studia. Na tomto místě dlužno dodat k námitce žalobce, že z výsledku žalobce ani z ničeho jiného nevyplývá, že by před vycestováním z Nigérie chtěl studovat v EU, resp. že by k tomu učinil jakékoliv kroky. Skutečnost, že nyní nemůže v EU studovat tak těžko může představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, když jeho cílem bylo studium na Ukrajině, nikoliv v EU. Rodinný život žalobce není v nynější věci otázkou, neboť žádný rodinný život, resp. existenci osob, které by bylo možné podřadit pod pojem rodinného života, na území EU žalobce neuvedl.
17. Soud sice chápe, že žalobce vycestoval z Ukrajiny v souvislosti s ruskou agresí, nicméně žalobce není občan Ukrajiny a nikdy mu nebylo uděleno vízum ke vstupu do EU ani jiné pobytové oprávnění na území ČR nebo EU. V případě, že pociťoval žalobce nebezpečí vyplývající z jeho pobytu na Ukrajině po ruské agresii, mohl vycestovat do svého domovského státu, a nikoliv nelegálně vstoupit a pobývat na území ČR.
18. Pokud jde o závěry správních orgánů, tak ty odpovídají zjištění soudu na základě správního spisu. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce má v zemi původu rodinné zázemí, vzal v potaz důvody jeho vycestování a zohlednil to, že žalobce nemá na území ČR, resp. EU, ekonomické, kulturní, sportovní ani společenské vazby. Pokud žalobce nemá na území ČR žádné vazby a zároveň má prostředí, kam se může vrátit, a správní orgány disponují závazným stanoviskem o možnosti návratu žalobce do země původu, nevidí soud prostor pro obšírné a podrobné hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť fakticky není co hodnotit (resp. nejsou zde skutečnosti, které by mohly být hodnoceny jako

zásah do soukromého a rodinného života žalobce). S odvolací argumentací se žalovaný vypořádal zcela dostatečně a soud s ním souhlasí v tom, že odvolání (stejně jako žaloba) obsahuje pouze obecné a subjektivní úvahy žalobce. Nad rámec rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný zdůraznil, že žalobce nerozumí českému jazyku, a to ani mluvené ani psané formě, a nelze u něj hovořit o jakékoliv míře jeho integrace. Žalovaný zároveň zohlednil i to, že žalobce opustil Nigérii v roce 2021, přičemž vycházel z pobytové karty Ukrajiny s platností od 18. 10. 2021 a jeho tvrzení o přicestování na území ČR v roce 2022 (žalobce mimo Nigérii pobýval minimální dobu). Přihlédl i k tomu, že nebyly zjištěny žádné okolnosti související s věkem žalobce, jeho zdravotním stavem nebo schopností postarat se sám o sebe. Soud neshledal ani to, že by se žalovaný nevyrovnal s žalobcem citovanou judikaturou, kterou aplikoval zcela správně a jasně uvedl skutkové rozdíly, pro které nelze žalobcem citovanou judikaturu aplikovat na nyní posuzovanou věc. Se závěry žalovaného se soud zcela ztotožňuje.

19. Jestliže žalobce tvrdí, že nebyly zjišťovány okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, soud zdůrazňuje, že bylo na žalobci, aby sám v úplnosti uvedl všechno podstatné pro posouzení věci. Správní orgány vycházely z výsledku žalobce, závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR a informace OAMP. Soudu není zřejmé, jaké další skutečnosti ve prospěch měly správní orgány z úřední povinnosti zjišťovat. Otázkou předcházejícího pobytu na Ukrajině se správní orgány zabývaly a skutečnost, že žalobce vynaložil na studium na Ukrajině finanční prostředky, není, podle názoru zdejšího soudu, relevantní pro zachování jeho pobytu na území ČR, neboť náklad na studium na Ukrajině nijak nesměřoval k jeho pobytu na území EU. Jinými slovy fakt, že z výsledku žalobce nevyplynulo nic, co by zásadně svědčilo v jeho prospěch a mělo být v jeho prospěch zhodnoceno, není vinou správních orgánů.
20. Správní orgány se podle názoru soudu krom výše uvedeného zcela dostatečně vyrovnaly i s otázkou, zda jde vycestování žalobce obecně možné. V případě zjišťování skutkového stavu platí podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do země původu, hrozilo by mu tam skutečné nebezpečí podle odst. 2, tj. mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
21. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění povinna (nejedná-li se o zákonem stanovené výjimky) si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné ve smyslu § 179 téhož zákona. Soud ověřil, že správní orgány v tomto ohledu postupovaly v souladu se zákonem. Správní orgán rozhodující v prvním stupni si v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování žalobce je možné. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolacím řízení proti závaznému stanovisku výslovně nebrojil, ani neuvedl žádné důvody, které by ho zpochybňovaly, nebyl žalovaný povinen vyžádat si potvrzující závazné stanovisko. Soud proto pouze na okraj uvádí, že na se závazná stanoviska Ministerstva vnitra vydávaná pro účely správního řízení o vyhoštění uplatní obecná pravidla platná pro vydávání a přezkum těchto aktů (§ 149 správního řádu). Požadavky na formu a obsah závazného stanoviska jsou vymezeny v § 149 odst. 2 správního řádu, podle něhož závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. *V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného*

stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Závazná stanoviska nejsou samostatně přezkoumatelná. Jejich přezkum je však umožněn v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS), v němž musí mít soud možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění k posouzení podmínek podle § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29, bod 46). Soud ověřil, že závazné stanovisko k vycestování cizince do Nigérie Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 3. 2023, je přezkoumatelné a jeho závěry jsou dostatečně podloženy zjištěnými informacemi o zemi původu žalobce (srov. informaci OAMP, která je součástí správního spisu).

22. Soud se následně zabýval námitkou nepřiměřenosti stanovené doby vyhoštění. Ve vztahu ke stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) má správní orgán prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31 a zde uvedenou judikaturu).
23. Jakkoli lze uložení vyhoštění na dobu jednoho let hodnotit s ohledem na konkrétní okolnosti související se vstupem žalobce na území ČR v souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině (které soud vnímá jako částečně pochopitelné) jako přísnější, nejde o dobu zjevně nepřiměřenou či excesivní. Správní orgány přitom zvolily dobu při spodní hranici (1 rok), přičemž v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývaly také kritérii žalobcem odkazovaného § 174a zákona o pobytu cizinců a nevybočily z mezí správního uvážení.
24. Doba vyhoštění je při zohlednění příběhu žalobce adekvátní délce jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Jak je přitom soudu z dosavadní úřední činnosti známo, správní orgány v obdobných případech přistupují při vyhoštění ke stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU obdobně. Naopak lze uvést, že ve skutkových situacích, kdy se jedná o zjevně od počátku cíleně nelegální přechod hranice ČR, je takovým osobám ukládána délka vyhoštění řádově vyšší byť za jediný den, nebo několik hodin neoprávněného pobytu na území ČR (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2022, č. j. 34 A 27/2021 – 26, příp. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 – 28, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 52/2019 – 34). Krajský soud se proto neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že by závažnost jeho jednání byla nízká.
25. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně odůvodněné, přezkoumatelné, vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a na zjištěný skutkový stav byla řádně aplikována správní právní úprava se zohledněním aktuální judikaturní praxe správních soudů.
26. Soud neopomněl námitku žalobce, že na něm v souvislosti s vyhoštěním ulpí stigma i pro následující vstupy do EU. Bylo pouze a jedině na žalobci, jaký způsob pro svůj vstup na území ČR zvolí. Stejně tak bylo pouze a jedině jeho rozhodnutím, že nebude respektovat výjezdní příkaz po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Negativní důsledky, které jsou s jeho vlastními rozhodnutími spojeny, tak jdou pouze na vrub žalobce a nelze je

přičítat České republice. Žalobce se choval v rozporu s českými zákony a není úkolem ČR zohledňovat to, že takové jednání může pro žalobce představovat společenský problém.

27. Pokud jde o tvrzenou faktickou nevykonatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ohledem na nedopsané věty, ani v tomto směru neshledal soud žalobou napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jako nezákonné. Žalovaný k namítané nevykonatelnosti výroku uvedl: „*Právní zástupce odvolatele namítal, že výrok napadeného rozhodnutí, stanovující počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území EU je neurčitý, tudíž nezákonný a nevykonatelný. Odvolací orgán k výše namítanému zjistil, že v napadeném rozhodnutí (str. 1) je jednoznačně uvedeno, že doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, začíná běžet až po vycestování cizince z území členských států EU. Pokud se týká posledního odstavce na str. 1 napadeného rozhodnutí, kde se nachází nedokončená věta, resp. chybějící část věty, podle názoru odvolacího orgánu se jedná o zjevnou administrativní nesprávnost písemného vyhotovení rozhodnutí, která nic nemění na výsledku správního řízení a nemá vliv na obsah již vydaného rozhodnutí. Nejedná se o právní vadu rozhodnutí, neboť výrok obsahuje odkazy na příslušná (správně uvedená) zákonná ustanovení. Toto administrativní pochybení lze napravit vydáním opravného rozhodnutí, k vydání opravného rozhodnutí je příslušný správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal (ustanovení § 70 správního řádu).*“ Soud se s tímto posouzením ztotožňuje.
28. Pokud jde o vykonatelnost stanovení samotné doby vyhoštění, je z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně patrné, že tato doba počíná běžet okamžikem vycestování z území členských států EU. Zároveň soud souhlasí se žalovaným, že „nedokončená“ formulace posledního odstavce na str. 1 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebrání jeho vykonatelnosti, resp. není na překážku jeho zákonnosti. Soud má hlavně za to, že citovaný odstavec neobsahuje žádnou nedokončenou větu, nýbrž při jeho formulaci došlo ke zdvojení slovesa „stanovit“ (viz formulace „*stanovuje se*“ a „*se stanoví*“ v souvislosti s citací právní úpravy). Z celého odstavce je patrné, že v pořadí druhý tvar slovesa „*se stanoví*“ byl užit nadbytečně, nicméně to z pohledu soudu nemá vliv na vykonatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný sice správně uvedl, že k opravě výroku mohl přistoupit správní orgán prvního stupně opravným usnesením, nicméně taktéž mohl sám žalovaný napravit tuto vadu případnou změnou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož ale žalobcem namítaná vada nemá vliv na zákonnost a vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebylo její neodstranění takovou vadou napadeného rozhodnutí, která by mohla vést k jeho zrušení soudem.
29. Na základě posouzení všech žalobních námitek dospěl soud závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí, neboť námitky žalobce nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce